

11244

79

CHRYSLER

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VILÁGOS
10
FILLÉR
REGÉNYEK

11.244

FORRÓ PÁL

79.

A MÓKUS-
BUNDA

79

A MÓKUSBUNDA

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

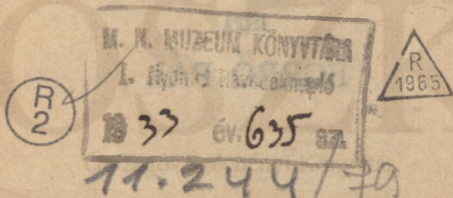

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Kner Albert készítette.

Foto: Metro.

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

I.

A mókusbunda.

A kávéházban hirtelen izgalom támadt. Először csak elmosódott, zavaros és izgatott szóváltás hallatszott. Egy hölgy és egy úr felindultan vitatkoztak a ruhatárossal, aki mint az örült rohant másodpercenként a ruhatárba, magával hozta egész segédszemélyzetét, egy idősebb nőt és egy tizennégy évesnek látszó kis fiút. Ezek mind magyarázkodtak, esküdöztek, de még nem lehetett tudni, hogy miről van szó.

Senkisem hitte el, hogy ez lehetséges. Hogy a Belváros legelőkelőbb kávéházában eltűnjön egy kétezer pengős valódi mókusbunda!

Mányai kormányfőtanácsosnét az ájulás környékezte. A tulajdonos is oda jött és azt mondta:

— Csak nyugalom méltóságos asszony, mindjárt meg lesz, bizonyára elkeveredett a többi ruha közel!

Akkor már a főpincér és az egész pincérhad a bundát kereste. A kiszolgálás megakadt és most már mindenki tudta a szenzációt:

— Ellopják egy bundát!

— Ezért felelnek! Meg fogják fizetni! — haragta Mánya.

A ruhatáros azonban ellenkező véleményen volt.

— Kérem, — magyarázta századszor — én a bundát kihoztam és a méltóságos úr kívánságára az asztaluk mellé tettem egy székre. Nem tehetek róla, hogy a társaság még félóraig búcsúzott, mielőtt a kabátokat felvették volna. Ha a bunda kijött a ruhatárból, nem vagyok tovább felelős. Engem százfelé hívnak, nem őrizhetem a már kihozott kabátokat...

A méltóságos asszony sírógörcsöket kapott, a tulajdonos verejtékező homlokát törölgette, a vendégek sopánkodtak és a nők egy kicsit kárörvendeztek. Ha nekik nincsen, másnak se legyen kétezer pengős bundája!

De hát ki lophatta el?

A pincérek vállukat vonogatták. Szombat este van, rengeteg vendég fordult meg a kávéházban, minden pillanatban jöttek-mentek, nem lehet tudni!

A tulajdonos bizalmas megbeszélést folytatott a főpincérrel. Néhány nevet mondtak suttogva, Urakat, akik már néhányszor elfelejtették bemondani az elfogyasztott süteményeket, azután másokét, akikről nem lehetett tudni, hogy mi a foglalkozásuk és az este szintén megfordultak

a helyiségben. Talán ezekre kellene felhívni a rendőrség figyelmét? Persze, az ilyesmi nagyon kényes. Botrány, újabb kellemetlenség támadhat belőle...

Józsi, a feketeképű pincér, aki a bejáró közönlében dolgozott, azt mondta, hogy nagyon sok idegen jött be a kávéházba, akik körülnéztek, mintha keresnének valakit és nyomban kimentek. Hátha ezek között volt a tettes?

Ezek azonban csak találgatások voltak. A rendőr, akit az utcáról behívtak, nem tudott mást mondani, minthogy majd jelentést tesz! A tulajdonos haját tépte kétségbeesésében, hogy kiírják kávéháza nevét és ez ártani fog jó hírnevének. Alkuba bocsátkozott a kormányfőtanácsossal. Nem tudtak megegyezni. Végre is abban állapodtak meg, hogy másnap délután a méltóságos úr ügyvédjénél fognak találkozni. Majd az eldönti, hogy jogilag terheli-e felelősség a tulajdonost, vagy nem?

II.

A tettes pedig félig ájultan ült egy taksziban. Reszketett a rémülettől, képtelen volt megérteni, hogy mi történt vele? Hogy ő, Cser János, a Kommercia áruház hivatalnoka, bundát lopott.

A fogai vacogtak, szinte csodálkozott, hogy még él, hogy nem szakadt rá az ég.

Elfogják! Feltétlenül elcsípi a rendőrség!

Vissza kell vinni a bundát! — nyilalt belé kínzóan.

De már késő. Hogyan magyarázza meg a Bunda elvitelét? Még ha nem is adják át a rendőrségnek, a nyilvános botrány, a megszégyenítés elkerülhetetlen, talán a nevét is megírják az újságok és akkor vége van!

Gyűlölettel, irtózáttal nézte a bundát, amely valósággal égette.

Bent hagyja a taksziban!

Hátha észreveszi a soffőr? Az is lehet, hogy a soffőr jól megjegyezte az arcát és jelenteni fogja a rendőrségnek, hogy miféle embert vitt az éjszaka... Még jó, hogy nem a lakását mondta meg a soffőrnek. Idegen utcát és házat nevezett meg.

Majdnem felujjongott, hogy legalább ennyire ravasz volt. A verejtékét törölgette... A szíve a torkáig dobolt.

Elveszett ember! Sokkal naivabb, ügyetlenebb, gyávább, semhogy szerencsésen megússza ezt a kalandot. Valahol, valahogyan elfogja árulni magát. Határozottan és világosan tudta, hogy börtönbe kerül...

Gyakorlott, vérbeli tolvaj nem is mert volna elkövetni ilyen őrült vakmerőséget. Hogy feláll a törzskávéházban, ahová minden este be megy elolvasni az újságokat és ahol kávéval csorázik. Azután közvetlenül a kijárat mellett megpillantja a bundát, amely egy szék karfáján

jára volt dobva. Mellette, alatta csupa Kabát. És senkisé is figyel oda. Valami viccen nevetett a társaság.

Őt sohasem érdekelték a bűndák. Nem is volt érzéke hozzá. Azt sem tudta, hogy mi a különbség a perzsa és a mókus között?

És mégis elvitte. Mintha álomban látta volna önmagát. Egy idegen, ellenséges másik Cser János kényszerítette, hogy lopjon. Egy szenvedélytől és szerelemtől tébolyult ember, aki nem bánta, hogy bebörtönzik, felakasztják, derékba törik-e karrierje, vagy nem? Csak egyet tudt az az egyetlen mód, hogy megnyerje Erzszi szerelmét!

— Nem, tekintetes Bíróság, nem azért lop-
tam, mert éheztem, vagy nyomorogtam... Én
beértem egy falat kenyérrel és két évig hordtam
egy ruhát. Én még félre is tettem a fizetésem-
ből!... De szerelmes voltam!... Ne tessék azt
mondani, hogy ez semmi. Ezt nem lehet meg-
magyarázni uraim. Én nem vagyok érzéki állat,
nem szaladgáltam lányok után, mint a barátaim,
de az Erzszi, az más volt. Úgy jött rám, mint
egy forró láz, nem aludtam, nem ettem, az iro-
dában az írógépből kandikált ki, az aktákon
láttam, a telefonból csilingelt. A pénztári orvos
azt mondta, hogy ideges vagyok, kérjek szabad-
ságot... Én tudtam, hogy rajtam csak Erzszi
segíthet...

Tekintetes Törvényszék, ne tessék kinevetni!

engem. Tisztában vagyok, hogy az ilyen félszeg, rosszul öltözködő emberhez nem illik olyan tüntetően szépen nézni, mint Erzsi. Ő mindenben pontosan az ellentétem. Büszke, becsvágyó, tele van izzó élni akarással. Megtűrt maga mellett mint egy hű és alázatos kutyát. De megmondta: nem illünk egymáshoz. Színésznő akar lenni. Gazdag, ragyogó, ünnepezt. Én majdnem meghaltam a szerelemtől és ő néha jó volt hozzám, megsimogatta a hajamat, sajnált...

Két hét előtt borzasztó jelenet történt. Retentő állapotban találtam otthon. Sírt, sápadt volt, azt mondta, öngyilkos lesz... Összetett kézzel könyörögtem, hogy mondja meg, mi a baja?

Rám nézett, a szemében keserűség és egy kis gúny volt.

— Mit tud maga segíteni rajtam? Hallgasson meg, János. Ebben a hónapban leszek huszonekét éves. És még semmisem történt, érti, semmi! Pedig már nem lehetek szebb és nem törhetem jobban magamat, hogy sikert érjek. És tudja, min múlik minden? Hogy nincsen elegáns ruhám... Ha én egyszer bundát kapnék! Megtudja érteni, hogy mi az a bunda? A nagy kulcs, amely megnyitja az érvényesülés kapuját... Imádni tudnám azt, akitől én bundát kapnék!

És én attól kezdve folyton csak a bundákat néztem a kirakatokban. Néztem a fantasztikus árakat: négyszáz... ötszáz... hatszáz pengő!

Az agyam izzott az erőlködéstől, hogyan szerezhetném meg ezt az összeget?

Erzsi imádni tudná azt, akitől bundát kapna!...

Az én életem már nem ér semmit. Elvesztem. Megőrültem. Lezüllöttem, nincsen erkölcsi érzésem. Gyilkosságokra, betörésekre gondoltam. Amerikai gangsterekről szóló híreket faltam. Ravasz terveket eszeltem ki, hogyan lehetne bundát rabolni. És tudtam, hogy soha sem lesz bátorságom egyetlen tervet sem végrehajtani!

És tegnapelőtt mondta Erzsi, hogy ne haragudjak, de mondania kell valamit. És miközben a hajamat simogatta, azt mondta: — legyen okos János, ezt meg kell magának érteni... megmagyarázta, hogy mi ketten nem találkozhatunk többé.

— Ha az emberek mindig velem látják, nem mernek hozzám közeledni, azt hiszik, a menyasszonya vagyok... És, de ezért sem szabad haragudnia édes Jánoskám, maga olyan szürke, annyira nem elegáns emberke, hiába mondom magának, hogy öltözködjék jobban, mindig úgy áll a ruhája, mintha vasvillával hányták volna magára és a nyakkendőjének rémes a mintája. Nem mutatkozhatunk nyilvánosan. Rontja az én lehetőségeimet, lefokozza a megjelenésem hatását...

Én elzöldültem, sírni kezdtem. Akkor megsimogattott, megcsókolt és azt mondta: azért mi

Jó barátok maradhatunk, csak éppen nem mustakozunk a nyilvánosság előtt!

Tudtam, hogy elvesztettem. Tegnap már nem fogadott. Valami kifogást mondott. Egy barát nőjét várja. És ma se jöjjelek, mert egy nénjéhez hivatalos. Ez már a vég. A számla lezárása, az üzlet likvidálása, ahogyan mi azt mondani szoktuk... És akkor ma este megpillantottam a kávéházban a bundát. Mintha szándékosan tették volna az utamba. Esküszöm uraim, az volt az érzésem, hogy az Isten tett csodát. Megsajnálta, elém hullatott egy bundát. Vedd fel te szegény, agyongyötört fiú, vidd el a lánynak, legyenek boldogok!

Én tudom, hogy ez hülyeség, hogy az Isten nem nyújt segítő kezet a bűnhöz, de én már akkor egészen őrült voltam. Ügyetlen, babonás, ostoba, mint egy gyermek. Olyan bután vettem fel a bundát, hogy nem is értem, miért nem vettem észre?... Talán, mert aki látta, épp ésszel el sem hitte, hogy ilyen naívan lehet lopni... Kérem, tessék engem felmenteni. Én semmiről sem tehetek...

Az autó hirtelen megállt.

Cser föleszmélt. Ijedt mozdulattal magához kapta a bundát, kiugrott a kocsiból és kifizette a soffőrt. Azután úgy tett, mintha becsöngetne a ház kapuján. De nem nyomta meg a gombot. Megvárta, amíg az autó eltűnik. Akkor gyorsan befordult a mellékutkába és haza sietett...

III.

Gyűrötlen, összetörve ébredt fel reggel. Az alvás egyáltalában nem frissítette fel. Elkínzotta volt, mint lefekvés előtt. A bunda mellette feküdt a széken. Ijedten kapta fel. Micsoda ostobaság! Ha a házikisasszony bejött volna és meglátja a bundát, mit válaszolhatott volna, honnan szerezte, hogyan került oda?

Ijedten ugrott ki az ágyból és a bundát a szekrénybe akasztotta. Ráfordította a kulcsot és zsebre vágta.

Aztán felöltözött és lement reggelizni a kávéházba. Fél nyolc volt. A gyomra émelygett, az idegei el voltak nyüve, mintha az egész világ felfordult volna, semminek sem volt értelme, mindent ellenségesnek és utálatosnak látott.

Amikor az újságos szokott mozdulattal eléje rakta az újságokat, egyszerre ismét szívdobogást kapott.

Erre még nem is gondolt!

Remegő ujjakkal lapozta végig az első keze ügyébe eső újságot. A hatodik oldalon fedezte fel a néhány soros hírecskét:

Ellopott bunda. Tegnap este az Excelsior kávéházban ellopták Mányaí Ferenc kormányfőtanácsos nejének kétezer pengőt érő bundáját. A rendőrség erélyesen nyomozza a tettet.

Ennyi volt és nem több. Máskor szórakozot-

tan siklott át az ilyen híreken. Most viaszsárga lett és konyakot rendelt.

A rendőrség nyomozza a tettest!

Gyors gymásutánban átforgatta valamennyi lapot. Mindegyikben megtalálta a négysoros hírt. A szeme — mintha csak titkos bűvölet vonzotta volna, automatikusan azonnal rátapadt a végzetes sorokra, amelyek megnőttek, óriási jelentőségűek lettek...

Megitta a konyakot. A kávéház terrasza előtt egy rendőr sétált el. Cser tudta, hogy nem keresheti őt. Mégis olyan rémült, eltorzult arccal nézett a rendőr után, hogy mikor véletlenül a szemközti tükörbe nézett, maga is megijedt.

— Hiszen ez az arc egyenesen felhívja a rendőrség figyelmét!

Úgy meg volt rendülve, annyira elcsigázta a szörnyű éjszaka, hogy megidézése esetén egy pillanatig sem tudott volna tagadni. Még kérdezni sem kellett volna. Ha egyszerűen eléje áll egy rendőr, azonnal vallani kezdett volna magától.

Kétezer pengőt ér a bunda! Ő azt hitte, legfeljebb háromezrét! A bűne gyszerre megnővekedett a szemében, valósággal lesújtotta.

Megfordította a széket, melyen ült és úgy helyezkedett el, hogy ne láthassák az utca felől.

— Jó reggelt Cser úr! — köszönt a főpincér. Betegnek tetszik lenni talán? Nagyon rossz színben van. Talán gyomorrontás?

— Igen... idegesség... nem aludtam! — dörögta Cser és majdnem leesett a székről, úgy remegett. Tehát mindenki látja, az arcára van írva a Kain-bélyeg. Nyolc óra! Félkilencre bent kell lennie az irodában.

Gyorsan fizetett.

Amint végig ment a körúton, egyre jobban érezte, hogyan nő, lobog benne a nyugtalanság. Örültség volt, amit elkövetett. A bundától meg kell szabadulnia. A reggel józanságában nem tudta megérteni, hogyan válhatott tolvajjá?

Az agya lázasan dolgozott.

Kidobja az ablakon a bundát... elégeti... Becsomagolja és feladja Mányai címére...

Megfordult és hazafelé ment.

De minden lépésnél újra belémart a ki nem elégített vágy: most elérheti Erzsit! És tüzes színekben rajzolódott eléje az elképzelt ölelés, a hála, az édes, puha száj, amint csókolja...

A legrosszabban túl van... Elviszi a bundát Erzsinek. Most azonnal. Még a délelőtt folyamán.

Bement egy telefonfülkébe, felhívta az irodát és bejelentette, hogy beteg, orvoshoz kell mennie...

Azután haza sietett.

Saját kulcsával nyitotta ki az előszobaajtót, azután a szobájába ment. A háziasszony meglepetten nézett rá.

— Mi történt Cser úr? — kérdezte elképedve — elbocsájtották?

— Nem... csak nem érzem jól magamat! Kérem, fejezze be a takarítást!

— Hívassak orvost? Főzzek teát?

— Semmitsem kérek!

Az asszony azonban nem hagyta magát könnyen lerázni.

— Csak tessék jól kényelembe helyezni magát... Kérem a szekrénykulcsot, új párnahuzatot veszek ki, hátha látogató jön napközben...

Cser megrezzent. A szekrénykulcsot kérik!

— Egy kis konyak sem ártana! Az is a szekrényben van!

Mit akar ez az átkozott asszony? Miért emlegeti folyton a szekrényt?

Cser indulatosan kiáltott rá:

— Kérem, ne zavarjon. Már mondtam, semmisem kell!

Az asszony sértődötten és meglepetten nézett Cserre. Még sohasem hallotta ilyen hangon beszélni. Cser elpirult. Érezte, hogy megint ostobán viselkedett. A háziasszony gyanakszik rá.

Mikor magára maradt, kivette a bundát és belecsavarta egy lepedőbe. Mint ahogyan az áruházakból szokták a női ruhákat hazaküldeni. Azután kiment a konyhába.

— Kedves Kovácsné, — mondotta — ne haragudjon, az előbb túlideges voltam. Kérem, men-

Jen le a patikába és hozzon három piramídot.
Tessék a pénz...

Azután visszafojtott lélekzettel leste, mikor zárul be az asszony mögött az előszoba-ajtó? Kis számította, mikor érhetett a földszintre, mikor hagyhatta el a házat? Gyorsan néhány sort írt egy papírszeletre:

„A betegsegélyzőbe mentem. Ne legyen nyugtalan!”

Felkapta a vászonlepelbe burkolt bundát és lerohant az uccára.

Megint autóba ült és bementa Erzsi címét.

IV.

Erzsi haragosan vonta össze a szemöldökét, amikor Anna, a kis mindenes cseléd bejelentette, hogy Cser úr várakozik az előszobában. Al dolog határozottan kellemetlen volt. Erzsi a Cser-ügyet befejezettnek tekintette. Két nap előtt a Váci uccában egy elegáns fiatalember megszólította, megismertek és úgy látszott, hogy a fiú komoly lángot fogott. Tárnokinak hívták, kiderült, hogy autója is van, valami textilgyár igazgatójának a fia, rengeteg a szabad ideje, szóval ideális lovag...

És most megint jelentkezik ez a lehetetlen Cser!

Nem, igazán elég volt belőle. Ha nem érti meg,

hogy miről van szó, majd világosabban megmagyarázza neki.

Erzsi e pillanatban gyűlölte Csért. Hogyne, miatta vesztett el életéből két esztendőt. Most még egy rendes ruhája sincsen, pedig Tárnoki Gyurka a belvárosi elegáns cukrászdában adott neki találkát. Mit vegyen fel? Utolsó reménysége Gizi barátnője volt. Meg fogja neki magyarázni, hogy milyen életbevágó dologról van szó. Talán kölcsönkapja tőle a fekete, prémgalléros kabátot... Ha nem — Erzsi szinte sírva fakadt kétségbeesésében, ha erre gondolt —, telefonálnia kell Gyurinak és lemondja a délutáni találkozót. A legnagyobb taktikai hiba, ha a nő rosszul öltözködve jelenik meg elegáns gavallérja oldalán. Viszont vasoszlopokkal támasztja alá és százszorosra fokozza győzelmét, ha a férfi diadalmasan néz körül és figyeli, hogy csodálják és irigylkednek a társaságában lévő szép és elegáns hölgyet.

Fanyar arccal, rosszkedvűen ment ki az előszobába Cser elé.

— Jó napot, János — mondotta —, mi jutott az eszébe, hogyan kerül ide délelőtt tíz órakor?

— Rémes — gondolta ugyanakkor magában. — Ez az örült képes megölni engem vagy magát. Megszökött a hivatalból, ide jön, drámai jeleneteket rendez. Utálatos és tapintatlan dolog.

— Drága Erzsi, — hebegte Cser és az izgalomtól elfulladt a hangja, —, ne haragudjon...

Erzsi nem volt többre kíváncsi, tudta, hogy mi következhetik.

— Nézze, kedves János — mondta idegesen —, nagyon sajnálom, hogy tapintatlanságra kényszerít. Én igyekeztem szépen megmagyarázni, hogy mi ketten nem találkozhatunk többé és hálás voltam, hogy olyan gyengéd volt, megértett és két napig nem mutatkozott. És most mégis eljött... Ha igazán szeretne, nem tenné ezt, nem hozna ilyen kínos helyzetbe...

— Ajándékot hoztam, Erzsi! — mondta Cseri és a hangja eltikkadt a szörnyű lámpaláztól.

— Ajándékot? — csodálkozott Erzsi és csak most nézett körül. Az előszobában álló szék karfáján meglátta a fehér lepedőbe burkolt valamit.

— Mi ez? — kérdezte megrökönyödve.

— Néhány nap előtt azt mondta, hogy szeretne egy bundát. És én megvettem magának!

Döbbenetes csend. Erzsinek kerekre nyílt a szeme. Azután hisztériás mozdulattal lerántotta a bunda takaróját és egy pillantást vetett a gyönyörű jószágra. Nő volt, aki ösztönösen és azonnal felértékeli, megbecsüli és egész jelentőségében méltányolja az eléje rakott divatcikket.

Elképedt, majdnem elájult, nem hitt a szemének, felhördült és úgy vette a kezébe. Ez a bunda legmerészebb álmait is meghaladta. A bélésein, szabásán, pehelysúlyán érezte, hogy elsőrendű portéka.

— Nem ... nem ... lehetetlen ... ezt nekem hozta? — kérdezte és a hangja elakadt. Egészen meg volt zavarodva a lényét feldulta, lelke mélyéig megrendítette és elkábította a meglepetés. Öröm, félelem, kétkedés viharoztak benne.

— Alkalmi vétel volt kéz alatt vettem ...

— De hiszen ez ezeket ér! — ámult el egyre Jobban Erzsi és vad vágyakozással húzta magára az előszoba tükre előtt.

Elragadtatva, édes szédülettel nézte magát.

— Milyen szép ... isteni! — sóhajtott.

— A magáé! — ismételte Cser.

— Drága! — kiáltotta Erzsi, azután minden úgy történt, ahogyan azt Cser megálmodta. A nyakába hullt, átölelte, csókolta, ájult boldogsággal hullatta a hálálkodó, megható szavakat.

A férfi elkínzott szívében édes melegség támadt. Megdermedt vére újra frissen kezdett keringeni. Óh, mit bánta e pillanatban a kockázatot, amelyet magára vállalt, a jövő minden poklát! Ezért a percért semmisem volt nagy áldozat.

Bementek a szobába. Erzsín még mindig ott volt a bunda, még mindig azt nézte minden tükörben, ujjongó örömmel, mint egy látomást és kacagott, tapsolt, ugrált elragadtatásában. Néha Cserhez ugrott, csókot cuppantott az arcára és megint a tükörhöz rohant. Fel és alá sétált a szobában, nem tudott betelni a maga csodálatával.

— Hát ez nagyon szép bűbajos, hogy ilyen remek bundával a jándékozott meg! — ismételte

százszor is. Azután elérzékenyülve círogatta Cser arcát:

— Úgy-e, nem haragszik, amiért kissé ideges voltam?

— Az életemet is magának adnám. És most csak egyet kérek... Töltse velem a mai napot egészen. Szabadságot kaptam az irodában és nem szeretnék egyedül maradni. Olyan régóta nem láttam. Szeretném, ha kárpótolna a mulasztottakért...

Erzsi rosszalóan csóválta fejét:

— Nem szabad ilyen érzelmesnek lennie, János. Az nem férfias. Délelőtt szívesen sétálok magával a városban, de délutánra már elígérkeztem. Menyasszony lett egy barátnőm. Néki kell segítenem bevásárolni. Hát hová menjünk? Már alig várom, hogy az új bundámban jelenhessek meg az uccán. Azt hiszem, sikere lesz!

Cser megrémült. Végigsétáljanak a Belvárosban a lopott bundával? Talán felismernék... gyanús lenne, hogy egy kopott emberke sétál a káprázatos eleganciájú nagyvilági nő oldalán. Hozzálép egy detektív, félrehívja és megszólítja: igazolja magát! Kicsoda ön? És ki az a nő, aki vel sétál?!

— Maradjunk inkább itthon. Sokkal jobban szeretném! — mondotta halkan.

— De hát miért?

— Betegget jelentettem az irodában. Kellemet-

lenségem lehetne abból, ha az uccán látnának meg. És valóban, nem is érzem magamat jól.

Erzsi sajnálkozva nézte:

— Az ám! Rossz színben van.

És hirtelen, szinte kétségbeesetten, mintha védőbeszédet tartana, megfogta János kezét:

— Higyje el, nagyon sajnálom János és meghat a jósa. Én hálátlan, rossz lány vagyok. Maga sokkal különb nőt érdemelne, mint én... Nem is tudom, hogy miért szeret? Nem érdemlem meg. Ha egy szikrányi lelkiismeret lenne bennem, nem szabadna elfogadnom a bundát. Tudom, hogy micsoda emberfeletti áldozatába kerülhetett a megszerzése. Talán egész megtakarított pénzét kiadta, adósságot csinált, koplalni fog... Mi értelme van ennek? Mit adhatok viszonzásul? Nem lehetek a felesége...

— Tudom — mormogta rekedten Cser — vakmerőség, hogy erre gondolni mertem. Én csak egy szürke, jelentéktelen kis emberféreg vagyok és maga gyönyörű...

— Karriert kell csinálnom, János! És sohasem fogom elfelejteni, hogy maga segített hozzá. Ez a bunda szerencsét fog hozni. Igérem, hálás leszek érte. De várnia kell. Majd, ha elértem valamit.

— Igen — motyogta János —, nem szabad az útjába állnom.

A hangja úgy hangzott, mintha föld alól

nyögne fel. Színtelen és üres volt. Mintha meghalt volna a lelke.

— No, ne legyen ilyen szomorú! — igyekezett Erzsi mosolyogni és kedveskedve hozzásimult. — Kedves, jó pajtásom, hiszen én szeretem magát. Tudom, hogy a legjobb barátom.

De Cser ezt már nem is hallotta. A szívét jeges kéz szorította össze.

— Vissza sem csókol? — kérdezte Erzsi.

— Én most elmegyek! — mondotta Cser. És már ment is ajtó felé.

Erzsi megrémült. Ez az ember a halálba indul. Úgy el volt keseredve, hogy szinte sírni tudott volna. Hát nem utálatosak a férfiak? Egyik kezükkel örömet okoznak, a másikkal pedig mindent elrontanak.

— Ne kínozzon, az Isten szerelmére, ne kínozzon! — sikoltotta hisztériásan. — Esküdjön meg, hogy nem követ el semmi örültséget!

— Igérem! — mondotta Cser.

— És csókoljon meg!

Cser a lány arcára tapasztotta ajkát. Erzsi megijedt, hogy milyen élettelen, hideg.

V.

Erzsi égő szemmel nézte a szék támlájára tett bundát.

— Csak semmi érzelmeskedés! — gondolta

magában. — A győzelemhez bátorság és erős idegek kellenek! Ha gazdag leszek, visszafizetem Csernek a bunda árát, majd az összeköttetéseim segítségével jó állásba juttatom, barátja leszek, de ennél többről nem lehet szó...

Ezzel a kérdéssel nem is ért rá tovább foglalkozni. A délutáni nagy ütközetre kellett felkészülnie. Volt néhány megtakarított pengője. Elhatározta, hogy kalapot vesz és szépen kiondó láttatja magát. A cipője és harisnyája egészen jó. A bundát nem fogja levetni. A megjelenése elalénálhatatlan lesz! Muszáj győznie!

Három hónap előtt leépítették a bankban és a végkielégítésül kapott összeg már fogytán volt. Új állásra semmi kilátás. És nem is volt nagy kedve újra az írógép mellé ülni. Miféle reménye, kilátása lehet? Megvénül, megsavanyodik, mint a többi lány, legfeljebb a barátnője lesz egy kollégának, akivel azután együtt mennek viken-dezni. Arra, hogy tisztességes munkával megőrizze élete nyugalma, elvakultságában nem gondolt. Ha egy ismerőse meglátja az uccán új bundájában, bizonyára gúnyos és sokat jelentő mosolyra húzza majd a száját. Nem baj. Senkinek a véleménye sem fontos. Csak a Tárnoki Gyurkác.

*

A fiú már várta. És a mozdulatból, ahogyan felugrott az örömteljes meglepetésből, amely ar-

cára szökött, a felragyogó szeméből látta, hogy győzött.

— Milyen szép! — mondotta elragadtatva Tárnoki.

És a cukrászdában ülők mind őt nézték e pillanatban. A vendégek és a kiszolgáló kisasszonyok. A lornyonok megmozdultak a kezekben, a nők összesúgtak és szakértő szemmel mérlegeltek.

— Sikkes kölyök! — hallotta Erzsi, amint egy idősebb hölgy a barátnőjének megjegyezte.

Az urak megszakították mondataikat, idegesen Erzsi után fordultak és a társaságukban lévő nők féltékenyen és irigyan mérték végig új vetélytársukat.

Többen ismerték Tárnokit és ezek meglepetten kérdezték:

— Mit szóltok Tárnoki új hódításához?

És megindult a forró találgatás: görk, társaságbeli nő, kalandornő? Az ilyesmit sohasem lehet biztosan megállapítani.

Végül is Mérteyné adta le a döntő szakvéleményt:

— Privát nő. Angyalian zavarban van. Lámpaláz a kicsike.

Erzsi valóban úgy lépett végig a cukrászda se-lyemfötőjei között, mintha a menyercság kapui nyíltak volna meg előtte. Ez volt a nagy, százszázalékos siker, belépése a nagyvilágba, a megérkezés!

— Parancsol a méltóságos asszony? — kérdezte a cukrászkiasszony.

Nem lehet tudni, hogy miért szólitotta így a porcellánbabához hasonló, platinaszőke lány. Talán csak érezte, hogy valami cím és rang okvetlenül jár az ilyen ragyogó bundának.

— Teát és szendvicset! — válaszolta Erzsi, aki majdnem meghalt egy csésze csokoládé- és krémes szelet után, de előre elhatározta, hogy előkelő marad.

— Köszönöm, hogy eljött! — szavalta Tárnoki. — Remélem, észrevette, hogy milyen óriási sikere van? Mindenki magát bámulja. De hát, hol volt maga eddig? Hol bujkált? Honnan jött?

— Hivatalba jártam...

— Ilyen bundában? Talán a főnök... illetve az elnökgazgató úr adta karácsonyi remunercióra?

— Én tisztességes lány vagyok...

— Bocsánat. Nem akartam indiszkrét lenni... De hiszen nekem igazán mindegy. Boldog és büszke vagyok, hogy én vagyok a szerencsés, aki megtaláltam. Maga nem is tudja, hogy micsoda csiszolatlan gyémánt. De, szavamra, divatba fogom hozni.

Erzsi csodálkozva nézett a fiúra. Ezt nem értette. Hát Tárnoki nem a maga számára akarja lefoglalni? Másoknak kívánja mutogatni? Dicsekszik vele, körülhordozza a városban, mint egy szép kutyát, vagy új autót?

— Nem vagyok színésznő, nekem nincsen szükségem közönségre! — válaszolta.

— Minden nőnek szüksége van a sikerre. És ha sikernek tartja, hogy szeretem...

— Ezt csak úgy a teám mellé rakja, mint a szendvicset?

— Higyje el, ez izgatóbb és stílusosabb környezet, mint holdvilágos séta a Tabánban vagy a margitszigeti romok közötti sóhajlás. A szerelemhez aranydíszlet kell, selyemkárpitok, francia parfümök és ínycsiklések. A szenvedély nem nyögdéssel és utálja a gitározót. A nagyvilági szerelem muzsikája a motorzúgás, lehetőleg nyolchengeres Cadillac-autóé. Szeretem magát, mert van a lényében valami titokzatos, kalandorszerű...

— Megörült!...

— Én ezt szeretem. Én sem vagyok normális. Apám kétszer fizetett ki értem fantasztikus kártyaadósságokat és Párizsban megszöktettem az Atlantic néger táncosnőjét. Egyetlen éjszaka elvertem húszezer frankot, azután három hétig lebujszokban kóboroltam, lerongyolódtam és végül is a követség küldött vissza Pestre kényszerítéssel. Biarritzban kokain-széanszokon vettem részt és az apámnak már majdnem sikerült huszonhatéves koromban gondnokság alá helyeztetnie. Már készen volt a hivatalos orvosi tanúsítvány, hogy elmebajos vagyok...

— És ezzel még dicsekszik?

— Imádom az izgalmakat. Az utolsó pillanatban sikerült ellenorvosi véleményt produkálnom. Azóta a család a legfurfangosabb módon próbál törbeejteni. Házias lányokat küldenek a nyakamra és azt remélik, hogy majd valamelyiket feleségül veszem. De én nem bírom a nyárs-polgári típusokat. Nekem az olyan nő tetszik, mint maga ...

Erzsi megdöbbenve nézett Tárnokira.

— Azt hiszem, tévedl — mondotta.

— Drágám — nevetett a fiú és fehér fogai ki-villogtak a szájából —, mi egymáshoz illünk, én ezt csálhatatlanul érzem. Hagyjuk el a szokásos bevezető játékokat, nálam felesleges fárasztania magát. Látja, én is őszinte arcképet rajzoltam magamról. Hivatalnoklány? Remete-élet és ezekbe kerülő bunda?

— Ajándékba kaptam egy önzetlen barátomtól!

— Nem érdekel. Maga elém sodródott és én kétszázkilométeres tempóval fogom végigrohantatni a magas iskolán. Engem mulattat ez. Szenvedélyem a női karriernek egyengetése. Egy vöröshajú görlt, akit a Ritzbe vittem, egy éppen itt látogatóban lévő maharadzsa kérte meg huszonhatodik feleségeül. Nizzában Du Chatelet márki villát és versenyistállót ajándékozott a kis Juliettenek, akit én fedeztem fel egy montmartrei lezüllött magyar festő műtermében. Ah, ki tudná mindezt felsorolni. És mikor néhány nap

előtt véletlenül megismertem magát, örömmel állapítottam meg, hogy megint jó anyag került a kezembe...

— De hiszen én azt hittem...

— Vigyázzon! Ki ne mondja, hogy azt hitté, szerelmes vagyok! Brr! Ez rémes lenne. Elvesznénk mind a ketten. Így azonban lelkesen leszek az impresszáriója. Bemutatom a nagy világban, ahol eldőlnek a női karrierék. Tud bridzselni?

— Nem tudok.

— Rémes. Holnap délután megtanítom. Az a fő, hogy fogalma legyen a kártyákról, néhány elemi szabályról. A bridzs a névjegy, amely megnyitja bizonyos szalónok ajtaját. És most ki-autózikunk a szigetre a Florishoz táncolni...

— De hiszen már uzsonnáztam!

— Naiv gyermek! Nem enni megyünk hanem ez lesz a nagy bemutatkozása. Délután hat óra tájban együtt vannak azok, akik még mindig sikeresen harcolnak az álláshalmazók ellen hozott különböző rendeletekkel és akiknek van szívük és fantáziájuk nőkért lelkesedni.

Miközben fizetett, kisujján megvillant egy remek briliáns gyűrű.

— Csodálatos kő! — mondotta Erzsi.

— Attól a maharadzsától kaptam, aki feleségül vette a kis pesti görőt!

Azután beszálltak az autóba.

— Remek kocsi! — ámult el Erzsi.

— Francia gyártmány. A márkí adta, aki versenystállót ajándékozott Juliettenek!

Tárnoki személyesen vezette a kocsit. Vakmerően, szentelen gyorsasággal rohant az uccákon. A Vilmos császár-út egyik keresztezésénél majdnem elgázoltak egy férfit, aki szórakozottan, magába mélyedve haladt át az úttesten és nem hallotta a tülkölést. Az utolsó pillanatban tudott csak lefékezni.

— Nem tud vigyázni, hülyel — kiáltotta felháborodva Tárnoki.

A férfi felrezzent és az arca zöldebfakó lett. A szája mozgott, de már nem lehetett érteni, hogy mit mondott, mert a kocsi továbbrohant.

— Mi az, mért oly sápadt? Annyira megijedt? — nevetett Tárnoki Erzsire pillantva.

— Igen! — mondotta Erzsi. De nem magyarázta meg, hogy az a férfi, akit majdnem elütöttek, Cser János volt.

VI.

Egy héttel utóbb Tárnoki azt mondta Erzsinek:

— Be foglak mutatni Mátyási kormányfőtanácsosnak. Milliomos, kartellelnök, az egyetlen komoly tőkés e pillanatban Budapesten...

Erzsi naivul megkérdezte:

— Nősz?

Tárnoki szigorúan ráncolta homlokát:

— Még mindig nem szoktad le ezeket az ostoba kérdéseket! Ha karriert akarsz csinálni, soha és semmiben se legyenek kétségeid! Aki nő, az el is válhat. A kormányfőtanácsos eléggé gazdag, hogy hatalmas végkielégítést fizessen esetleges válás esetén a feleségének, akivel egyébként sem él túlságosan jól.

— Semmi szín alatt sem leszek a barátnője. Sem neki, sem másnak!

Tárnoki kínzott mozdulatot tett.

— Ki beszélt erről? Ki kívánta ezt? Hát minek nézel te engemet? Hiszen én ragaszkodom legszigorúbban ahhoz, hogy erkölcsödet makulányi folt se érjel!

Erzsi kissé ostobán nézett Tárnokira. Ezt igazán nem várta tőle. A férfi mosolygott.

— Gyógyíthatatlanul naiv vagy! Jegyezd meg, hogy a legtöbb férfit olyan nők tették tönkre, akik csak gyujtogattak, de soha senkié nem voltak. Ezek az igazi vámpírok, a vérszopó-kegyetlen, veszedelmes nők, akikért megőrülnek a férfiak. Te, drágám, ilyen vagy. Csak úgy süvölt belőled az érzéki varázs, de valójában hidegebb vagy Grönland hómezőinél. Téged nem kell féltetni, te nem veszted el a fejedet, nem érzékenyülsz el és sohase felejtet el a szent célt: meggazdagodni!

— Gonosznak tartasz?

— Így is lehetne mondani. De én szebb jelzővel illetlek. Embergyülölő vagy. Csalódtál, rosszak voltak hozzád és te így fizetsz. Rájöttél a nagy igazságra, hogy az egészséges önzés a legbiztosabb alapja életünknek.

Erzsi hallgatott. Eszébe jutott, hogy milyen kétségbeesett levelekkel ostromolja Cser napok óta. A szerencsétlen embert két nap előtt hajnali négykor, mikor autón ment haza egy bridzs-szalónból, félig meggémberedve látta állni a szomszéd ház kapujában. Amikor Erzsit meglátta, gyáván előrelépett. Olyan volt, mint egy koldús. Tárnoki a zsebébe nyúlt és valami alamizsnát akart neki nyújtani. Cser észrevette ezt a mozdulatot és elrohant.

Erzsi nem tudott aludni azon az éjszakán. Sajnálta és gyűlölte Csért, aki állandóan megzavarta egyensúlyba verődő hangulatát.

— Mányai — magyarázta Tárnoki — a jövő héten San Remóba utazik négyheti pihenésre. Nagyon megerőltette magát a folytonos áremelésekkel. Rettentően elfoglalt ember. Az ilyen mindig rohanó, gazdag emberek a legszenvedélyesebb nőimádók. De nincsen idejük megkeresni az igazi nagy értékeket. Éppen ezért mindegyiknek van egy megbízható fiatal barátja, bohém és nőszakértő, aki helyettük elvégzi a felfedezés munkáját. Tulajdonképpen szemtelenség és a kiuzsorázó politika legkirívóbb esete. Hát nem felháborító, hogy az a szegény fiatal fiú, aki

maga is imádja a szépet, és meg van örülve a nagy nőért, más számára kénytelen kikaparni a gesztenyét, mert ő csak szakértő, felfedezi a briliánst, de a megszerzéséhez már nincsen pénze. Budapesten és a világ minden nagy városában számos kellemes modorú, pompásan táncoló, minden pletykát ismerő, kellemes fiatalember él, akiket estéről-estére ott lehet látni az ismert, gazdag emberek páholyaiban, velük vacsoráznak, együtt keresik fel a lokálokat. A fiatalembereknek rendszerint van valami állítólagos foglalkozásuk is, száz-kétszáz pengővel dotált állások, ami azonban igazán nem fontos. Az igazi hivatásuk a szórakoztatás és főleg a nők felfedezése. A legragyogóbb és legdivatosabb nők társaságában forognak állandóan, mert mindig van idejük, szemtelenek és aranyos, jókedvű csirkefogók. Primadonnák, akik azonban nem fellépési, hanem lelépési díjakból élnek. Ez annyit jelent, hogy mikor a gazdag barát tüzet fog, ők diszkrétan lelépnek a színpadról, átengedik a nőt és a barát gavallériájára bízzák, hogyan kárpótolja őket ezért a nagylelkűségért.

— Undorító! — mondotta Erzsí. — Ez a becsfelenek és aljasok világa.

— Egyáltalában nem. Menedzselés. Vagy ha úgy tetszik: kertészkedés. Megfelelő talajba ültetjük a díszvirágokat. Ha például te ottmaradnál Elemér ucca bérkaszárnyalakásodban, néhány éven belül eljelentéktelenednél. Én azon-

ban San Remóba küldelek, ahol az ilyen tró-
pikus, szép virágok dús virágzásba fognak és ki-
virulnak, megszépülnek. Nos, még mindig
utálsz?

— Gyülőlnöm kellene téged, mert most már
bevallhatom egy kicsit megszerettelek. Már
majdnem szerelmes lettem...

— Isten őrizz! — kiáltotta Tárnoki. — Csak
nem akarsz mindkettőnket tönkretenni?

Erzsi sóhajtott:

— Tulajdonképpen igen bonyolult, érthetetlen
és szomorú az élet!

— Csak a siker útja az! Ha megelégszel a szín-
telen egyszerűséggel, nyomban megszűnnek ezek
a kellemetlen bonyodalmak!

VII.

Mányaival a Moulin Rouge páholyában talál-
koztak. A méltóságos úr olyan korrekt, kedves,
figyelmes volt, mint egy kaszinói tag. Egy két-
értelmű szót sem mondott. Ellenkezőleg, való-
sággal tüntetett finomkodásával. Úgy kezelte Er-
zsit, mintha egyenesen a góthai almanachból ki-
lépett grófnő lett volna.

De különös módon Erzsinek ez sehogyan sem
tetszett. Ellenkezőleg, bosszantotta. Minek ez a
kétszínű komédia? — gondolta. — Mányai na-
gyon jól tudja, hogy ő nem hercegnő és mialatt

szertartásos mosollyal kínálja neki a pezsgőt, magában már bizonyára jövődöbeli viszonyuk várható intimitásait részletezi. Ennél már igazán rokonszenvesebb Tárnoki nyers és kíméletlen szókimondása. Ő legalább nyíltan megmondja, hogy miről van szó.

Mányai udvariassága megalázta mert gúnynak hatott. Közben Tárnoki valósággal sziporkázott a jókedvtől, elmésségtől.

— Nézzétek azt a nőt! — mutatott egy kissé molett, idősebb artistanőre. — Szavamra, két ballába van. Úgy látszik, csak így tud lépést tartani tulajdon ballépéseivel! Tudjátok, kivel táncol? Gárdaival, aki tavaly lett kész a tőzsdén. Egy évig Bécsben síbott és most megint van pénze. Vigyázz! Lecsavarják a lámpákat, tangó következik. Hát nem remekek a modern táncok? Azelőtt a zenére kellett figyelni, most csak a világítást kell nézni és már tudjuk, hogy mit kell táncolni!

Mányai táncra kérte Erzsit.

— Szeretem, hogy ilyen diszkrét eleganciával öltözik! — mondotta tánc közben. — Egész lényében van valami szolid finomság. Maga már kinőtte Budapestet. Sokkal stílusosabb keretbe kellene illeszteni.

— No végre, rátérünk a lényegre! — gondolta Erzsit.

— Járt már külföldön?

— Még nem...

— Ó! Ezt sürgősen pótolni kell. A szépség nemzetközi érték és éppen úgy kirakatba kell tenni, mint az amsterdami gyémántpiac legszebb briliánsait. Olyan helyen kellene feltűnnie, ahol együtt vannak a világ nagy szakértői, a filmrendezők, színigazgatók... Például San Remóban!

— Mondja — kérdezte idegesen Erzsí — miért van az, hogy maguk, ha egy nőnek udvarolnak, mingyárt megemlítik azokat a további férfiakat is, akiknek át akarnak adni benünket?

— Hogy érti ezt? — kérdezte megütkezve Mánya.

— Hogy már a filmrendezőt és a színidirektorokat emlegeti. Még azt sem tudja, hogy hajlandó lennék-e magával utazni San Remóba, máris arra gondol, hogyan továbbíthatna azután Hollywoodba vagy Londonba.

Mánya csodálkozva nézett Erzsire.

— Kérem, én ezt csak önzetlenségből és a szépsége iránti őszinte csodálatomban mondtam. Nem is mertem arra a szerencsére gondolni, hogy esetleg az én személyem is figyelembe jöhet...

— És ha jöhetne?

— Úgy természetesen eszembe sem jutna tovább menni.

— Kivéve most! — vágott szavába Tárnoki.

— Mert űnom ezt a lokált és ajánlom, vonuljunk máshová. Ismerek egy finom kis bárt a Belvárosban!

Mikor a ruhatáros behozta Erzsi bundáját, Mányoki meglepetten nézett végig rajta.

— Érdekes — mondotta —, hogy mennyire hasonlít ez a kabát a feleségem volt bundájához! Ebben azonban több a sikk...

Erzsi elsőnek lépett az autóba és Tárnoki közben megkérdezte Mányaitól:

— Hogyan tetszik?

— Elragadó teremtés. A legkülönb, akivel eddig találkoztam!

*

A főnök azt mondta Cser Jánosnak:

— Nem tuberkulótikus maga? Rémes, milyen rossz színben van! És egyre soványabb!

— A kolléga úr szerelmes! — jegyezte meg Horváth, aki csak huszonnégyéves volt és a hivatal bonvivánjának számított. A megjegyzésen mindenki röhögött. A harmonikás nadrágú, félrecsúszott nyakkendőjű, rosszul borotvált Cser valóban komikus figurának festett a hősszerelmes szerepében.

De Horváth csipkelődése elevenen találta Csért.

— Kérem, kolléga úr — mondotta idegesen —, kikérem az ilyen ízléstelenséget!

A dologról egyébként nem lehetett tovább diskurálni, mert már végigviharzott az áruházon a nagy hír:

— A Commerciát megvásárolta az Atlantic-kartell, melynek Mányai Tibor az elnöke!

— Jól nézünk ki! — sóhajtotta Nagy Gizi a levelezési osztály helyettes főnöke. Újabb racionalizálás és B. lista!

Gizi harmincéves, nagyon csinos lány volt. Doktori címe is volt, elvégezte a közgazdasági egyetemet és a kollégák respektálták szokatlanul nagy műveltségéért. Gizi viszont már régen kiábrándult a diplomából, éppen olyan vadevezős és elszánt turista volt, mint többi kolléganője és a fiúk általában úgy beszéltek róla, hogy: nagyon szerű pofa!

Cser nagyon rokonszenvezett Gizivel, rendkívül sokat adott a véleményére.

— Mondja — kérdezte tőle a déli szünetben, miközben Gizi sonkás-szendvicset evett, — miért gyűlölik a nők azt a férfit, aki nagyon szereti őket?

Gizi nevetett.

— Mert minden nő csodát vár a szerelemtől. És ha a szerelmet olyan férfi hozza eléjük, aki csak az egyszoba-konyhás lakás varázsát igéri, tájékozatlanságukban becsapottnak érzik magukat. Nem a férfire haragszanak, hanem az ajánlatában lévő sértésre. Higyje el, a férfi nem is számít. Aki aranytálcán kínálja a szerelmet, maga

is megszépül és eszményi lovaggá lesz az arany fényében. Aki pedig csak pakfongtálcán tudja hódolatát a nő elé vinni, az olyanok szemében, akik az életet nem látják tisztán és nincs erkölcsi alapjuk, egy kicsit a cirkuszi pojácához hasonlít, aki egyetlen mozdulattal utánozza a porondra lépő gladiátorokat és a közönség kineveti.

— Én azt hittem, hogy a nők azokat szeretik, akik valami örültséget követtek el értük. Akik halálos bizonyítékát adják szerelmüknek!

— Rossz regényeket olvas, kedves Cser. Tudja ki az ideális lovag, akiért ma Pest minden nője megőrül? Mányai! A mi szeretve tisztelt új elnökünk. Hallom, éppen most kötött barátságot egy állítólag csudaszép nővel. Valami Erzsí. A város valamennyi csalódott és lecsúszott nője, aki Mányaira pályázott, most ezt a hölgyet szeretné egy kanál vízben megfojtani.

Az utcáról autóbőgés hallatszott. Gizi felfigyelt.

— Ime Lohengrin személyesen! — mondotta és kimutatott az utcára, ahol hatalmas Rolls Royce állt meg. A kocsiból ötven év körüli, markáns arcú, városi bundát viselő, elegáns férfi ugrott ki. Az autó ajtaja csak egy pillanatra nyílt ki, de Cser két parányi női lábat pillantott meg...

Azután minden olyan volt, mint egy örült tempóban rohanó álom. Lement a hátsó lép-

csön az utcára és megkerülte az autót. A sofför mögötti tükörtáblán keresztül nézett. A nő arcát nem láthatta, de felismerte a bundát...

Az utca felőli oldalra ugrott és feltépte az autó ajtaját.

— Örült! — mondotta Erzsi. — Meg akar ölni mind a kettőnket?

— Szereti? — kérdezte Cser és a szeme ki-
düllett, a homlokán megdagadtak az erek.

— Takarodjon! — kiáltotta Erzsi olyan in-
dulatosan, mintha halálos mérget fröccsentene
szét.

— Mit csinál ott? Lóduljon! — szólt rá a
sofför, aki hátrafordult és azt hitte, valami kol-
dus tolakodik.

Cser szédülve ment vissza szobájába. A hiva-
talban a legnagyobb izgalom volt.

— Itt van Mányai! Végigvizsgálja az irodá-
kat. Mindenki üljön munkaasztalához!

— Ha valaki szerelemből gyilkol — kérdezte
Cser Gizitől — az bűn?

Gizi szigorúan nézett rá.

— Édes kollégám, maga hülye. Először is a
romantikus iskola már régen nincsen divatban,
másodszor, mikor nyakunkon van az új elnök,
akkor igazán más gondja lehetne!

Az ajtó kinyílt és az igazgató kalauzolása
mellett Mányai lépett a szobába.

— Itt vannak legszorgalmasabb és legmeg-
bízhatóbb munkatársaink! — mondotta mézédés

mosollyal az igazgató.

És ekkor valami egészen hihetetlen dolog történt.

Cser János felállt íróasztala mellől, kezébe kapta a tintásüveget és teljes erejével Mányai arcába csapta.

— Ez a tied, gazember, csábító! — kiáltotta.

Az emberek megdermedtek, a szájuk kinyílt a bámulattól, ilyesmire még nem volt példa. Az igazgató felhördült és rávetette magát Cserre. Azután két hatalmas pofont adott neki. A többiek is magukhoz tértek. És valamennyien a vézna, beteg, lázpiros emberkét rohanták meg és rugták, taszították kifelé.

Mányai pedig csak állt elképedve és a tintát törölgette. A szolgák törülközőkkel rohantak be, Mányait behurcolták a fürdőszobába, hideg és meleg vízzel dörzsölték és szappanozták, az igazgató új inget hozatott a közeli divatárkereskedésből.

Cser pedig véresen, félig ájultan támolygott tovább az utcán.

— Agyon kellett volna ütnöm! — mormogta. Most már minden mindegy. Állását elvesztette, végkielégítést sem kap. Tolvaj lett, elzülött, kicsúszott alóla a talaj.

Meg kell halnia!

Nem, még nem!

Majd előbb lezárja számláját. Egy tintásüveggel még nincsen elintézve a dolog.

Mikor később Mányai visszament Erzsihez, még mindig remegett az izgalomtól.

— Bocsáss meg kedves, valami hihetetlen gazság történt. Egy fickó, valami sovány, nyomorék alak hozzám vágta a tintás üveget. Valami csábításról beszélt. Mondd kérlek, ismered te valakit az itteni hivatalnoki karból?

— Nem, egy lelket sem!

— Igazgató azt mondja, hogy örült, már napok óta figyelik, hogy nincsenek rendben az idegei. Természetesen azonnal kidobták!

— Nagyon természetesen! — mondotta Erzsi is.

VIII.

Gizinek igaza volt. A reményeikben csalódott nők csakugyan megindították bosszuló hadjáratukat Erzsi ellen.

Nem voltak éppen túlságosan leleményesek és eredetiek. Névtelen leveleket írtak naponta a méltóságos asszony címére. Azt azonban tömegesen. A félvilág női általában összetartanak, nem keresztezik egymás útjait, csak olyankor mérgesednek meg, ha váratlanul egy a polgári osztályhoz tartozó idegen nő próbál útjukba állni. Erzsiben megéreztek a veszélyes ellenfelet. Azt a bizonyos nőt, aki nem átmeneti kalandot jelent a férfi életében, hanem feleségül

véteti magát. Ezt pedig nem lehet tűrni. Az olyan férfi, mint Mányai, nagy érték az éjszakák világában, nem szabad veszni engedni.

Mányainé eleinte nem törődött a névtelen levelekkel. Már régen nem volt szerelmes a férjébe és megszokta urának kilengéseit. És természetesen neki is volt barátja. Már régóta foglalkozott a válás gondolatával. De előbb megvárta, amíg Vértessy gróf csakugyan nyilatkozott és kijelentette, hogy válás esetén feleségül veszi.

Mányainénak ez volt a legfőbb becsvágya. Grófnőnek lenni! Igaz, hogy a férje gazdagabb volt, mint Vértessy gróf, de ha sikerül a válást a férj hibájából kimondani, úgy kilátása lehetett a hatalmas végkielégítésre.

Amikor tehát már a tizenkettedik levél közölte Mányainéval, hogy melyik bridzs-szalónban találja délután hét óra tájban férjét és barátjánőjét, elhatározta, hogy rajtuk üt. A bridzs ugyan ártatlan játék, de az a bizonyos szalón arról volt nevezetes, hogy bárja is volt, ahol kitűnő koktélek mellett szórakoztak gramofonmuzsikára a párok és a bárból apró fülkék nyíltak azok számára, akik a magányt keresték.

Mányai, hogy Stendahlnak, a szerelem nagy szakértőjének szavaival éljünk, — viharosan belé szeretett Erzsibe. Vannak emberek, akik mindent és mindig percek alatt határoznak el. Ezek a nagy szónokok, hadvezérek és banká-

rok. Külön ösztönük van, amellyel egyszerre megérzik azt, amihez másoknak pepecselő kísérletezés és hosszas tanulmány kell.

Mányai a következőket állapította meg Erzsiről: teljesen tapasztalatlan lány, aki naívságát dacossággal és megjátszott fölénnel próbálja palástolni. Gátlásai vannak, fél, bizalmatlan, kellemetlen emlékei lehetnek. De ez az a típus, mely ha egyszer megnyitja érzéseit, úgy csodálatos meleget, a kedvesség, odaadás, temperamentum és nőiesség szédületes együttesét ontja imádottja elé. És szép. Az a nő, akire minden férfi felfigyel. A fantáziára hat...

Látta, hogy nem szabad sietni. Továbbra is megőrizte kifogástalan, diszkrét modorát. Minden este együtt voltak és Tárnoki volt az elefánt. Ő állította össze az esti programmot, neki volt kötelessége a hangulatot megteremteni. Erzsi lassankint nagyon rokonszenvesnek találta Mányait. Már elhatározott dolog volt, hogy vele utazik San Rémóba...

San Rémól Ott fog új élete kezdődni. Izgalmas, rózsaszín ködök gomolyogtak előtte, ha ezt a nevet hallotta. Nem volt határozott terve. Éppen az volt a nagyszerű, hogy semmit sem határozott el előre. Csak mint valami homályos vezérmotivum muzsikált fel benne mindig a visszatérő gondolat:

— Ha Mányai komolyan bele szeretne és feleségül vennél!

Tárnoki már gratulált néhányszor és elismeréssel jegyezte meg:

— Brávó kislány! Mányai már tökéletesen főzve van. Ezt a csodát még nem láttam. Bocssáss meg, hogy először mosolyogtam rajtad. Most meghajtom zászlómat. Ezt még egyetlen nőnek sem sikerült eddig elérnie!

Mányai szerelme már abban a stádiumban volt, amikor terhessé kezd lenni a harmadik személy jelenléte. Kisegítő barátira és barátnőre csak akkor van szükség, amikor két ember még nem alkot teljes, önálló és tökéletes világot. De amikor az a bizonyos elektromos kapcsolat megtörtént, akkor csodálatos módon mindig van annyi témájuk és mondanivalójuk, hogy mindenki feleslegessé válik... Tárnoki megérezte e pillanat eljövetelét és szépen, diszkréten kezdett visszavonulni. Kifogásokat emlegetett, meghívásokról beszélt, szóval nem jöhet el.

— Már felvetted a lelépési díjat? — kérdezte gonoszul Erzsi.

Tárnoki nevetett.

— Légy nyugodt, nincs okom panaszra.

— Azért tudod komisszág, hogy ilyen könnyen lemondasz rólam!

— Egy szegény proletár nem jelenhet meg briliáns diadémmal! Meg kell elégednie a tíz százalék jutalommal, mely a becsületes megtalálót megilleti.

A férfi igazi szerelme ott kezdődik, amikor

szerelmét bevezeti a társaságba. Mikor nem szégyenli, nem rejti, hanem megszokott környezete előtt dicsekszik vele. Ez a társaságba vezetést egyelőre csak Madame Lucie bridzsszalónjába való bevonulásuk jelentette.

A legtöbb nagyvilági embernek kétféle társasága van. Az egyik, amellyel szűk családi körben érintkezik és házában vendégül látja és egy másik, amelyikhez mulatós életét kapcsolja. Kártyázik, mulat velük, tegeződik, de magánéletének intimebb vonatkozásait szigorúan elkülöníti tőlük. Mme Lucie szalónjában igen jónevű vállalkozók, kereskedők, lateinerek fordultak meg, egymásra mosolyogtak, kedves lehaságokról diskuráltak, kártyáztak, ittak és izgalmas kalandok után szimatoltak. A nők úgy tettek, mintha kizárólag a bridzs és a tangó érdekelt volna őket, szinte kínos eleganciával öltözködtek és elkeseredett élet-halál harcot vívtak egymással, hogy melyik tudja szépségben és megjelenésének hódító voltával túlszárnyalni a másikat. Az a bizonyos katlan volt, melyben a nagyvárosok pletykáit, kulissza mögötti botrányait kotyvasztják.

Mme Lucie egy méltóságos úr özvegye volt. Nagyon utálta vendégeit, mert halálosan fáradtnak érezte magát. Rémes volt naponta délután öttől hajnalig mosolyogni, kedvesen érdeklődni közönyös dolgok iránt és mindenre vigyázni.

Ezen a nevezetes szerdán, amelynek pikáns eseményéről később valamennyi újság pletykárovata megemlékezett néhány rejtett célzással, Mme Lucie majdnem elájult ijedtében, mikor a szalón ajtaján egyszerre Mányainét látta belépni. A szalónban bridzselők közül többen felismerték a szép méltóságos asszonyt és általános izgalom támadt. Mindenki tudta, hogy ez alighanem szenzációs kis botrány előjátéka és áldották végzetüket, hogy éppen ők lehetnek tanúi a nem mindennapi eseménynek.

Mme Lucie a belépő elé sietett és hebegni kezdett:

— Kérem... kérem méltóságos asszonyom... nagyon meg vagyok tisztelve, bizonyára kedves férjét keresi... Sajnos, a méltóságos úr ma még nem jött fel!

— A férjem, drágám, bent van a bárban, a barátnőjével. Ha megengedi, oda megyek!

Mme Lucie elsápadt.

— Méltóságos asszonyom, ez lehetetlen. Az én szalónomban nem tűrhetek botrányt. Kérem, legyen belátással, ne tegye tönkre az üzletemet. Intézzék ezt el, kérem, oda haza.

Mányainé mosolygós arca még nyájasabb lett. Olyan kedvesen, elfogulatlanul viselkedett, hogy a vendégek, akik lélekzetviassafojtva figyelték, kezdték nem érteni a dolgot. Mindenki tombolást, hisztériás kitöréseket várt és Mányainé mosolygott. Hm. úgy látszik a méltóság

gos asszony még nem sejtí, vagy nem hiszi, hogy micsoda meglepetés vár rá a kis bárban!

— Drága Mme Lucie — válaszolta Mányainé — ne izgassa fel magát. Uriasszony vagyok, aki nem szoktam cirkuszi látványossággal mulattatni a tömeget. Nyugodtan bebocsáthat a férjemhez...

Közben Károly, a kis boy megszimatoalta, hogy miről van szó. Bement a bárba és az izgalomtól elfulladva súgta Mányainak:

— Itt van a méltóságos asszony.

Mányainak arcába szökött a vér. Ilyen kínos helyzetben még sohasem volt. Nem akart Erzsí előtt félszeg helyzetbe kerülni, mindig sokat adott arra, hogy a monokli rezdülés nélkül álljon a szemében.

— Bocsánat — mondotta Erzsinek — egy pillanatra magadra kell, hogy hagyjalak. Talán menj abba a sárga fülkébe és várj meg ott!

De már erre nem kerülhetett a sor. Mert Erzsí a nők rossz szokása szerint ahelyett, hogy azonnal engedelmeskedett volna, kérdést intézett Mányaihoz, meg akarta tudni, hogy mi történt, mert kitűnő női ösztönnel azonnal nőf szimatolt. Meg volt győződve, hogy Mányai régebbi barátnője érkezett. És ez a kis időbeli eltolódás, mialatt a kérdést feladta és Mányai megtagadta a választ, elegendő volt arra, hogy Mányainé a bárba lépjen.

— Szervusz! — mondotta teljesen elfogulat-

lanul a megdermedt Mányaihoz és azután magyarázóan fodrult Erzsikehez:

— Ne haragudjon kedvesem, hogy egy kicsit megzavartam magukat. Én ugyanis a felesége vagyok ennek az úrnak!

Erzsi azt hitte, hogy menten elsüllyed zavarában. Fogalma sem volt, hogy ilyenkor mit kell mondani. Riadtan nézett Mányaira, akinek a szeméből ugyan nem esett ki a monokli, de azért a hangja igen kényszeredett és remegő volt, amikor azt mondta:

— Légy szíves, várj meg az autóban, azonnal jövök!

— De kedvesem — mondotta változatlan derűvel Mányainé — erre semmi szükség sincsen. Csak nem vagyok olyan udvariatlan egy ilyen bájos kis nőhöz, hogy elvigyelek a társaságából. Csak azért jöttem, hogy sürgősen közöljek veled valamit...

— Kérem, én elmegyek! — szólalt meg végre Erzsi.

— De semmi szükség sincsen erre, kedves. Ellenkezőleg, azt hiszem, nagyon fogja magát is érdekelni a dolog. Ugyanis arról van szó, hogy válsok a férjemtől.

— Kérlek! — próbálta félbeszakítani ideges mozdulattal Mányai.

Mányainé azonban nem zavartatta magát.

— Ugyanis, amint tudod, Vértessy gróf komolyan érdeklődik irántam és megkérte a kezemet

Nagyon aranyos fiú, de egy kicsit haboztam, mert sajnáltalak. De most, hogy ilyen jó kezekben vagy, azt hiszem, semmiféle akadálya nem lehet a válásnak. Remélem kisasszony — fordult Erzsikehez — mindenben kellemes partnere lesz a férjemnek. Kitűnő ember, figyelmes és gavalér...

Mme Lucie e pillanatban követte el életének legnagyobb ostobaságát. A derék asszony, akinek nem volt fantáziája és el sem tudta képzelni, hogy az ilyen kínos családi jelenet másképpen végződhet, mint úgy, hogy a barátnőnek megkégyenülten távoznia kell, beküldte a bárba a boyyal Erzsike bundáját. Erzsike gépies mozdulattal húzta magára.

Mányainé óriási elképedéssel nézett Erzsike. Annyira meglepődött, hogy egyszerre kiesett nyugalmából és fölényességéből. Nem hitt a szemének. Odaugrott Erzsikehez és végig tapogatta a bundát. Azután határtalan elképedéssel és felháborodással kiáltotta:

— De hiszen ez az én bundám! Tőlem lopták az Excelsior kávéházban!

Erzsike halálsápadt lett. Mányai lovagiasan segítségére próbált sietni.

— Miféle ízléstelenség ez? — mondotta erélyesen.

De Mányainéval nem lehetett bírní.

Erőszakkal hátrahajította a bunda gallérját és megmutatta:

— Itt van a cég neve... és ez a bélés... nagyon jól tudod, hogy annak idején Bécsben vásároltam. Ez volt az utolsó méterjük. És ez a kis igazítás a deréknál...

Végtelen megvetéssel abbahagyta az inkvizíciót és gyilkos gúnnyal mérte végig a boldogtalan lányt.

— Tolvaj! — mondotta undorral.

Azután férjéhez fordult:

— Gratulálok az ízlésedhez!

Még egy lesujtó pillantást vetett mindkettőjükre és kisietett a bárból.

Erzsi csak most tért magához.

— Ne higgyen nekil — sikoltott fel. — Én ezt a bundát ajándékba kaptam egy rajongómtól...

Mányai olyan volt, mint akit jeges vízzel öntöttek végig. E néhány perc alatt óriási változás ment keresztül.

— Nem kételkedem ártatlanságában! — mondotta fagyosan. — De a dolog mindenesetre kínos.

Erzsi rémülten nézett Mányaira, aki e pillanatban olyan kegyetlen közönnyel állt mellette, egész lényéből úgy süvített a hidegség, mint egy hóhérból, aki a legkisebb részvét nélkül végez áldozatával. Megértette, hogy ezt az embert örökre elvesztette. Értelmetlenül bámult a férjére, nem értette, hogy annak a hiúsága sértődött meg. A családi dráma nem érintette túlságosan mélyen, de hogy ő, a híres gavallér, az elegáns

fársaságbeli férfi ennyire tévedhetett, hogy egy, tolvajnőt választott barátnőül és felült a komédiázásának... ez vérig bosszantotta. Dühös volt a tulajdon naívságára, hogy csakugyan elhitte Erzsinek, hogy tisztességes lány, hogy komolyan szeretni tudta és terveket kovácsolt vele kapcsolatban. Remegett a dühtől és a legnagyobb önuralomra volt szüksége, hogy valami nagy gorbaságot ne mondjon neki. Erzsi észrevette ezt a nagy változást.

— Hát nem szeret már? — kérdezte és szemét előntötte a könny.

— Ugyan kérem! — mondotta ingerülten Mányai. — Most már igazán elég a komédiából. Be láthatja, hogy mi ketten örökre végeztünk egymással...

— Nyomorult! — tört ki a sírás Erzsiből. Azután egy vad mozdulattal lerántotta magáról a bundát és Mányai lába elé vágta.

— Vigyel — kiáltotta magánkívül. — És tűnjön el... ne lássam többé!

Kirohant a szalónból, az arca olyan dúlt volt, a mozdulatai olyan kétségbeesést árultak el, hogy a teremben lévők szenzációéhsége teljesen kielégült. Már azt hitték, hogy a botrány egészen símán múlik el. Most azután elégedetten állapították meg, hogy Mányai szakított Erzsivel és Mányainé — amint azt Károly, a reményteljes boy elárulta — férjét valóperrel fenyegette meg a bárban!

Voltak, akik nem is folytatták a brídzelést. Felemelték a telefont és sürgősen értesítették legjobb barátaikat és barátnőiket a délután szenzációjáról. Este tíz órakor már a korzó, New-York kávéház, kaszinók, klubok mind értesülve voltak és ha valaki éjfél után a Mányai-botrányt kezdte mesélni, gúnyosan intették le:

— Ugyan kérlek, ilyen közismert históriával jössz?

IX.

Cser János haza ment és mint jó főkönyvelő, höz illik, elhatározta, hogy lezárja élete folyószámláját.

Felállította a mérleget, melynek egyik oldalán ez állt: jeles kereskedelmi érettségi, magyar, német, angol nyelvtudás, tizenöt évi szolgálat a Kommercia cégnél, havi négyszáz pengő fizetés, kilátásba helyezett cégvezetői állás... A másik oldalra pedig ezt írta: Halálos szerelem, bundalopás, gúny, örült merénylet az elnök ellen, állásvesztés...

Azután felállította a szaldót: ... teljes csőd, erkölcsi és alanyi összeomlás. Cser János tolvaj, állástalan csavargó, kirugott szerelmes...

Elővette a lekszikont és felütötte az M. betűs kötetben a mérgek című jelszót. Azután a V. betűnél megnézte a veronált. Ez tetszett a legjobban.

A halálos bódulát, amikor álomban rohanja meg az embert a halál. Álmatlansága ellen már régebben kapott veronálos receptet. Az orvosnak azt mondja majd, hogy elvesztette és még egyet kér. Ha azt, amit a két receptre kap, egyszerre beszedi, tökéletesen elég.

Leveleket is kellene írni! — gondolta. Minden rendes öngyilkos levelet szokott írni. De egy kicsit undorodott, mert igen butának találta azokat a közhelyeket, hogy: bocsássatok meg! Ki bocsásson meg neki és miért? Még ő kérjen bocsánatot az emberfeletti szenvedésekért?

Erzsitől búcsúzzon? Írja azt, hogy utolsó gondolata is az övé és nem bánja, hogy meghal, mert az a néhány csók, melyet tőle kapott, mindenért kárpótolja... De egyszerre megérezte, hogy ez nem igaz. Cser Jánost a halál küszöbén rettentő, gyilkos düh fogta el. Egyszerre megnyíltak szemei és ráeszmélt az igazságra. Hogy őt szívtelenül és gonoszul kijátszották, megcsúfolták, hogy visszaéltek buta jószágával és ostobaság volt egy lelketlen nő miatt lopni, elzülleni, meghalni! Miért legyen érzelmes, miért írjon neki még a sír széléről is szép és megbocsátó szavakat...

Meg kell átkoznia! Nyugtalanná tenni életét, mérget keverni pezsgőjébe, egy kicsit torkára fagyasztani a kacagást!

A gyáva, gátlásokkal teli emberek rendszerint leveleket írnak és írásban mondják el mondanivalójukat.

Cser papírt vett elő és kihalásztá zsebéből a töltőtollat. E pillanatban a sovány, meggyötört, vézna emberke drámai hőssé magasztosult. Minden keserősége és megalázottsága, amely eddig fájdalom és sírás alakjában bujkált benne, acélos és gyilkos haraggá oszloposodott.

«Átokkal ajkamon halok meg, elátkozlak, amiért tönkretetted az életemet, elraboltad a becsületemet, feldúltad lelkemet, meggyaláztad legszentebb érzéseimet...»

Cser agyában zavarosan keringtek a gondolatok. Diákkora jutott eszébe, amikor magyarból kellett iskolai dolgozatokat írni. Akkor írt ilyen dagályos szavakat. És egyszer, mikor novellát nyújtott be az önképzőkörbe. *A hűtlen!* — volt a címe. Ebben öngyilkos lett a megcsalt férfi.

Letette a töltőtollat, nem tudott tovább írni.

A szája szögletében valami egészen különös, keserű vonás jelent meg. Összeomlott élet romjain szoktak így nézni a halálba indulók.

Cser János könyvelő e pillanatban sugárzóan bölcs filozófus lett, aki felismerte a nagy szavak és nagy indulatok céltalanságát.

Minek írjon Erzsinek? A nagy lelki összeomlások egyéni tragédiák, melyek mások szemében néha komikusak és legfeljebb felületes és sértő sajnálkozást váltanak ki. A nagy fájdalom zorddá, gőgössé és fenségessé teszi az ember lelkét, bezárkózik szenvedéseinek gigantikus sziklavarába, megszűnik a többi emberrel való kap-

csolata, túlemelkedik a földi élet apró és szürke komédiáin, rokona lesz a végtelennek... a halálnak!

Erről a küszöbről értelmetlen és kicsinyes dolgok utolsó üzeneteket küldeni és levelezni olyanokkal, akik még nem érezték meg a Végtelenség csodáinak közelségét...

A gyűrött nadrágu, izléstelen nyakkendőjű Cser János gögös nagyúr volt, aki büszkén felülemelkedett rendőrségen, szerelmen, hivatali gondokon. Néki már senki és semmi sem árthatott...

És mégis könny csordult a szeméből.

Valahogy mégsem így kellett volna elhagynia a világot!

Mindig pedáns hivatalnok volt. Megszokta, hogy mikor irodájából távozott, előbb szépen rendbehozta az íróasztalát. Ilyen szép rendben kellene itthagynia az életet is. De mögötte minden borzalmas össze-visszaságban feküdt, irtózat volt a sok elintézetlen akta: ...bunda... Erzsi... csupa gyötrelmes hátralék!

Az előszoba felől csengetés hallatszott. Az előszobaasszony ilyenkor nem volt otthon. Ruhátáros volt egy moziban, ahonnan csak éjfél után került haza.

Cser ajtót nyitott.

Gizi lépett be, a doktorkisasszony.

— Meg akartam nézni, hogy mit csinál! Nagyon aggódtam magáért! — mondotta kedvesen,

Cser megrendülten nézett a doktorkisasz szonyra.

— Engem sajnálni is lehet? — kérdezte fájdalommal mosollyal.

— Nézze János — mondotta nagyon komolyan Gizi, — maga teljesen elvesztette lába alól a talajt. Nagyon jól tudom, hogy maga e pillanatban öngyilkossági tervekkel foglalkozik!

— Ezt tudja? — döbbsent meg János és elpírult, mint akit tetten értek.

— Aki olyan örültséget követ el, mint amilyent maga csinált ma délbén, az már mindennel leszámolt. Mihez fog, mit akar kezdeni? Nagyon jól tudom, hogy micsoda lelki rázkódtatáson ment keresztül. Maga képtelen ilyen lelki állapotban állás után loholni, új életet kezdeni...

— Majd csak lesz valahogyan! — mondotta halkán, bizonytalan halkán Cser.

— Ezek frázisok barátom. És különösen a maga szájából hangzanak rosszul. Két éve dolgozunk egymás mellett, alaposan megismerhettem magát. Tudom, hogy milyen lágy szívű, milyen érző lírai jellem. Magán csak egy dolog seghíhet, ha elmegy Budapestről...

— Igen, el fogok menni! — mondotta különös hangsúllyal Cser.

Gizi mérges lett.

— Hallja, most már igazán elég volt a butaságból. El fog menni... és én már tudom is, hogy hová? Ma reggel levelet kaptam szülő-

falumból, Árkádházáról. Az ottani mezőgazdasági szeszgyárban megüresedett egy tisztviselői állás és velem akarják betölteni. Én nem hagyhatom el Budapestet, mert amint tudja, tudományos kutatásokat folytatok és egy kicsit menyasszony is vagyok. De magára gondoltam. A gyár vezérigazgatója a nagybátyám. Nagyon meleg ajánló sorokat írtam a maga érdekében. Egészen bizonyos, hogy alkalmazni fogják...

Cser mélységes megindulást érzett. Lehajolt és megcsókolta Gizi kezét.

— Mondja — kérdezte egészen halkán — azt hiszi, hogy csakugyan lehet így tovább élni?

— Persze, hogy lehet! Hát azt gondolja, maga az egyetlen, akit fejbe vágott az élet és Don Quijoteja lett a szerelemnek? Aki csak küzd és harcol a szerelemért, anélkül, hogy valaha is elérhetné?

— És lehet azért élni, mosolyogni, dolgozni?

— Lehet, János! És azért jöttem magához, hogy ezt megmondjam. Mert én megértem magát. Én is voltam Don Quijote egyszer, nagyon szerettem valakit és látja, itt vagyok, tudok mosolyogni, dolgozom az irodában, szakmunkákat írok és még flörtölök is.

— Maga is? — ámult el János. — Egy ilyen tökéletes lány? Magát is el lehet hagyni?

— A szerelemnek külön világa van, melyben az erősek gyengék és a gyengék erősek lehetnek! A munka világában maga hős és kemény,

munkás János, a szerelemben azonban naiv gyermek, könnyű pehely, melyet kedvére sodor el a forró vihar. Ez nem olyan szörnyű tragédia, mint ahogyan most érzi... Ki lehet helyezni és fel lehet támadni...

— De én olyan nagyon, olyan végtelenül szeretem még most is ezt a leányt! Mondja Gizike! — kiáltotta szenvedélyesen — válaszoljon becsületesen és komolyan: lehet engem szeretni? Egy ilyen félszeg, szürke, jelentéktelen embert? Szabad nékem egyáltalában szerelemre gondolnom?

— Csak magának szabad János, akinek az Isten akkora szívet adott, hogy az betölti egészen és annak szomorúságától, szüntelen lángolásától nem ért rá könnyed, elegáns hódító gavallér lenni, mert alázatossá tette a szenvedés és ámulat, ahogyan a szerelem csodáit nézte. Térjen vissza a munkához, János és csukja be maga mögött szépen az álomország kapuit!

— Igen, meg kellene próbálnom! — morgogta Cser. — Talán sikerül...

— Biztosan sikerülni fog! Mindenkinek sikerül, aki akarni tud és aki felismeri, hogy mennyi érték és szépség van az életben a szerelmen kívül is...

Cser arca megvonaglott, ahogyan elkínzottan hallgatta Gizit, mint a halálraítéltek a gyóntató pap vigaszait.

— Milyen jó maga! — sóhajtott.

— Igérje meg, hogy hallgat rám, nem követ el semmi ostobaságot és még ma elküldi ajánlatát a szeszgyárnak!

— Igérem! — mondotta halkan Cser.

— Hát szóval — mondotta felvidultan Gizi — remélem, megértettük egymást? És észretért?

— Igen, nagyon köszönöm a jóságát!

Gizi mégegyszer kezét nyujtotta és elsietett.

Cser ott állt a nyitott ajtóban, a lépcsőházban és hosszan nézett utána. Mintha nagy fényeket látogattak volna el, amint eltűnt az első emeletek kanyarulatában.

Ilyenek lehetnek a földre szállt angyalok!

De milyen édesen naív gyermek!

Hát azt hiszi, hogy az olyan nagy problémákat mint az övé, meg lehet oldani azzal, ha újra ál-lásba megy? A szeszgyári főtisztviselőség meggyógyítja a véres sebeket, elülteti a fájdalmakat, melyek benne vonaglanak?

Állt és nézett Gizi után. Az utolsó meleg simogatás, melyet még az Élet számára tartogatott.

Azután hirtelen, mintha látomása támadt volna. Egy szőke fej tűnt fel a lépcső alsó fokán és amint emelkedett és jött egyre közelebb, Erzsit ismerte fel... Vékony imprimé ruha volt rajta kabát nélkül, pedig kegyetlenül hideg volt... Cser dermedten nézte, az ajtófélfába kapaszkodott, mint aki kísértet elől hátrál.

És Erzsi oda sietett hozzá, csupa égő indulat,

ekszlázisra korbácsolt idegek, könnyek és le-
törtség.

— Bocsásson meg! — mondotta és már rázta a
zokogás.

Cser betette az ajtót és szobájába vezette a zo-
kogó lányt.

*

Fénnyel és meleggel telt meg a szoba.

Cser várta dobogó szívvel, elfulladás lélekzettel,
hogymi következik?

A keze rásiklott Erzsik hajára és azt mondta:

— Visszajöttél?

A lány felvetette könnyben égő szemét és oda-
tapadt a férfihez, mintha védelmet keresne.

— Ugy-e, nem fogod kérdezni, hogy mi törté-
tént? Nem akarsz megkínozni, nem akarsz gyö-
nyörködni a megalázottságomban?

— Az övé voltál?

— Nem — esküszöm... senkié!

Cser fáradt szemében mintha új élet gyulladt
volna.

— És mégis visszatértél? — kérdezte újra.

— Visszajöttem, mert most már tudom, hogy
milyen csodálatos hős vagy, mennyivel különb
mindenkinél! Hát ennyire szeretsz Jánost? Loptál
miattam? Ne beszélj... ne szólj egy szót sem...
mindent tudok! A bundát visszaadtam a tulajdo-
nosának!

— Visszaadtad? — hördült ki a boldog kiál-

tás Cserből. É pillanatban a nagy folyószámla legnagyobb tehertétele kitörlődött a főkönyvből.

— Igen... és hozzád jöttem. Ostoba voltam... álmokat hajszoltam és elmentem az egyetlen igazi emberi érték mellett, aki te voltál! Aki egyszer elvesztetted ugyan az eszed, de megbünhődtél érte. Dolgozni akarok, János. Segíteni akarok rajtad. Újra felépíteni az életedet, amelyet tönkre tettem...

— Óh! hát mi történt?

— Erről sohasem beszélünk János! Mind a ketten elfelejtjük a múltat! Csoda történt és mi mind a ketten alázatosan hajtjuk meg fejünket...

— Igen, csoda történt! — mormogta a férfi és az új életre támadás édes szédületében megcsókolta a lányt.

VÉGE.

A PÁRIZSI ROKON

cím mögött egy aranyos, ötletes és nagyon okos leány rejtőzik, aki fenekestől felforgat egy kisvárost, de akinek azután sok keserűséget okoz a kisvárosi pletyka. A hősnő azonban sok izgalom után győztes marad a pletykaoffenzívával szemben is. Erről szól jövő heti regényünk, amely kifogyhatatlan az ötletekben és a meglepő fordulatokban. Kiváló írója:

TAMÁS ISTVÁN,

aki már több előző regényével meghódította közönségünket. Ezuttal is osztatlan sikere lesz.

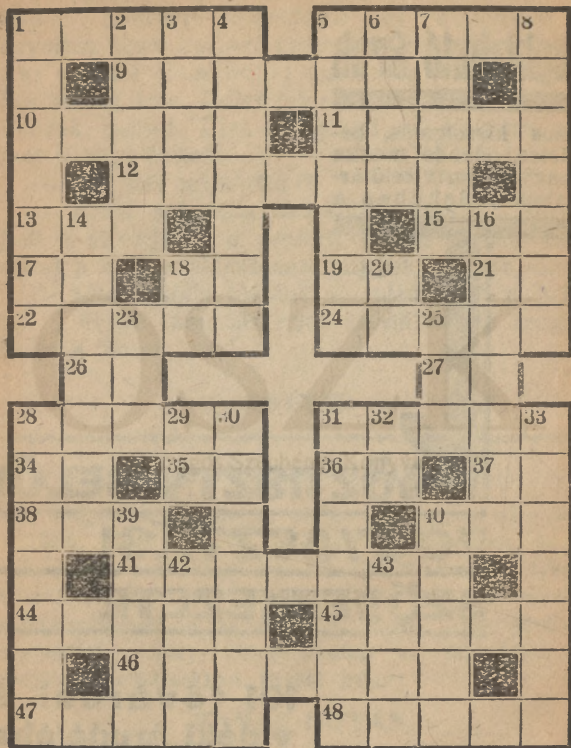
Megbízható áruk

pontos kiszolgálás, becsületes, odaadó munka
a magyar tisztviselőtársadalom érdekében a

KÖZTISZTVISELŐK FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZETE

**101 fővárosi és
vidéki árudájában**

79. számú keresztrejtvény

Vizszintes sorok: 1. Zsidó király volt. 5. Tavaly elhunyt publicista. 9. Görög férfinév, magyar női név lett belőle. 10. Vissza: oktan állat. 11. Török női név. 12. Finn uszó. 13. Dorbézolás (idegen szóval) kezdete. 15. Öreg ember, ékezetthiánnyal. 17. Király olaszul. 18. Olasz névelő. 19. Római 2. 21. Mássalhangzó fonetikusán. 22. Ide való volt Cato. 24. Tejtermék névelővel. 26. Állóviz, ékezetthiánnyal. 27. G. I. 28. Toldi hű szolgálja. 31. Német férfinév. 34. Német előjáró szócska. 35. Korjelző rövidítése. 36. Tojás — németül. 37. Latin kettős magánhangzó. 38. Ma...lóc. 40. A 38. vízszintes fordítva. 41. Volt igazságügyminiszter. 44. A „Három a kislány” szerzője. 45. Tűzhányó betűi össze-vissza. 46. Fordítva: folytonos. 47. Magyar festő és szobrász. 48. Kanadai folyó.

Függőleges sorok: 1. A lencse egyik fajtája. 2. Növény. 3. Ázsiai királyság. 4. Tenyerestalpas nőszemélyre mondják. 5. Dalam. 6. Német birtokos névmás. 7. Férfinév. 8. Ilyen állat az ökör. 14. Rémit. 16. Ügyvéd szerkeszti. 18. Római 99. 20. Gyakorító igeképző. 23. Görög törzs. 25. Ritka idegen férfinév. 28. Elhunyt magyar portréfestő. 29. A 18. függőleges fordítva. 30. Borsodi nagyközség. 31. Több pápa neve. 32. Tojás — németül. 33. Francia lírikus. 39. Gyógyszer névelővel. 40. Külügyminiszter — fordítva. 42. Vissza: ad ige egy múlt alakja. 43. Holttest betűi összevissza, de egy betű hijjával.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük.

A 78. számú keresztrejtvény megfejtése:

Vízszintes: 1. Leoncavallo. 10. Ural. 10/a. Kiló. 11. Trap. 13. Verp. 15. O. O. N. 16. Eső. 18. Kái. 19. Rp. 20. Csákó. 21. Nr. 22. Pap. 24. Isa. 25. Oto. 26. Id. 28. Br. 29. Délutáni lap. 30. Lo. 31. Mo. 32. Zre. 34. Aki. 36. Vép. 38. Ua. 39. Elemi. 40. Nu. 41. Zri. 43. Ara. 44. Nec. 45. Óark. 47. Voks. 48. Rand. 50. Pihe. 51. Talpalávaló.

Függőleges: 2. Európa. 3. Oran. 4. Nap. 5. C. L. 6. V. K. 7. Aiv. 8. Llek. 9. Lóránt. 11. Torpedózuzó. 12. Császárkert. 14. Piros papucs. 16. Esí. 17. Űka. 23. Pille. 25. Orlov. 27. Duo. 28. Bim. 33. Rarara. 34. Ala. 35. Ima. 37. Énekel. 42. Iral. 44. Noha. 46. Knp. 47. Viv. 49. Da. 50. Pá.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent a 9-es számtól;

9. FARAGÓ SÁNDOR: Halott a volánnáll — 10. HARRY HOOD: Leányrablás. — 11. FORRÓ PÁL: A kinos botrány. — 12. NICOLAS KEYNES: A turf démona. — 13. Ifj. LOVASZY MÁRTON: Menekülés. — 14. FARAGÓ SÁNDOR: 200.000 pengő — 15. FORRÓ PÁL: Leszámolás. — 16. BABAY JÓZSEF: A kék varázs. — 17. NÉMETH KÁROLY: Az ezredes két halála — 18. INNOCENT ERNŐ: A győzhenna csókja. — 19. TERSÁNSZKY J. JENŐ: Az elveszett notesz. — 20. FARAGÓ SÁNDOR: A kék Rolls-Royce. — 21. LELESZY BÉLA: Az ezüsthercegnő. — 22. MOLY TAMÁS: Az öt Rayo. — 23. FORRÓ PÁL: Nizzai kaland. — 24. KULCSÁR MIKLÓS: A filmvezér. — 25. KELLER ANDOR: A 10.000 dolláros csekk. — 26. Ifj. LOVASZY MÁRTON: Hajnali látomás. — 27. BIBÓ LAJOS: A nagy találkozás. — 28. TERNAY ISTVÁN: A miniszter barátnője. — 29. LELESZY BÉLA: A tüz éneke. — 30. BÉKEFFI JÓZSEF: Döntő bizonyíték. — 31. TAMÁS ISTVÁN: A moszkvai lány. — 32. FORRÓ PÁL: Silván két táncosa. — 33. TERNAY ISTVÁN: Halló, ki beszél? — 34. GÖRÜG LÁSZLÓ: Önagysága randevuja. — 35. ORBÓK ATTILA: Szív a széfben. — 36. INNOCENT ERNŐ: A pénz asszonya. — 37. FARAGÓ SÁNDOR: A kutyás ember. — 38. LELESZY BÉLA: A bűnök kertje. — 39. BARÓTI ZOLTÁN: Pesti koncert. — 40. FORRÓ PÁL: Önagysága a betörő. — 41. TAMÁS ISTVÁN: Nyomtalanul. — 42. Ifj. LOVASZY MÁRTON: A szerencse éjszakája. — 43. GÖRÜG LÁSZLÓ: Az áruló csók. — 44. BARÓTI ZOLTÁN: A nagy finálé. — 45. LELESZY BÉLA: A szöke áldozat. — 46. FORRÓ PÁL: Kvittek vagyunk... — 47. KOMOR ISTVÁN: A szürke tűz. — 48. FEKETE OSZKÁR: Mindenki tett? — 49. TAMÁS ISTVÁN: 200 menegző — 50. FARAGÓ SÁNDOR: Wallenstein koponyája. — 51. LESTYÁN SÁNDOR: Marusja. — 52. BÉKEFFI JÓZSEF: Kié a gyémánt? — 53. DIÓSZEGHY MIKLÓS: Öfelsége udvari merénylete. — 54. ÉGLY ANTAL: A műtőasztalon. — 55. LELESZY BÉLA: A fekete szenyőrita. — 56. TAMÁS ISTVÁN: Az aranydarázs — 57. ASZLÁNYI KÁROLY: Aki a pénz elől menekül — 58. Ifj. LOVASZY MÁRTON: A nagyhercegnő. — 59. NÉMETH ANDOR: Kérem a következő urat! — 60. CSÁSZÁR GÉZA: Yvonne bosszúja. — 61. GÁL IMRE: Trópusi láz. — 62. BEDÓ GÉZA: Rejtelmek a Montreux-Palace-ban. — 63. ASZLÁNYI KÁROLY: A kétfenekű dob — 64. URAI DEZSŐ: Hopkins őrnagy különös halála. — 65. KERTÉSZ MIHÁLY: Pletyka. — 66. LESTYÁN SÁNDOR: A levegő királya. — 67. LELESZY BÉLA: Éjfél kopogtatás. — 68. KELEMEN KÁLMÁN: A szélhámos bankbetétje. — 69. INNOCENT ERNŐ: Bilincsek éneke. — 70. SZÁNTÓ DÉNES: Kiáltás a mikrofonba. — 71. NÉMETH ANDOR: A kék szappanhab. — 72. FALUDI KÁLMÁN: Egy éjszaka története. — 73. TAMÁS ISTVÁN: A válók. — 74. MOLY TAMÁS: A guzsba kötött hölgy. — 75. LELESZY BÉLA: Viharkisasszony. — 76. KELLER ANDOR: Ahol már egyszer meghaltam... — 77. KOLOSVÁRI ANDOR: Címe nincs. — 78. GÖRÜG LÁSZLÓ: Halálos fogadás. — 79. FORRÓ PÁL: A mókusbunda.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

